

॥ हरिमीडे - हरिस्तुतिः॥
ஹரிமீடே - ஹரிஸ்துதி

(1)

स्तोष्ये भक्त्या विष्णुमनादिं जगदादिं
यस्मिन्नेतत्संसृतिचक्रं भ्रमूतीत्यम्
यस्मिन्ष्टे नश्यति तत्संसृतिचक्रं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸ்தோஷ்யே பக்த்யா விஷ்ணுமநாதிம் ஜகதாதிம்
யஸ்மின் ஏதத்ஸம்ஸம்ருதிசக்ரம் ப்ரமதீத்தம்।
யஸ்மின் த்ருஷ்டே நச்யதி தத்ஸம் ஸம்ருதிசக்ரம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே॥

ஸம்ஸாரம் ஆகியபேரிருளைக்களைய வல்ல ஹரியை
நான் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். அந்தஹரி விஷ்ணுவே, அவர்
தோன்றிய விதம் தெரியவில்லை, ஆனால் உலகம் தோன்றக்
காரணமானவர்; இவ்வாறு உலகியல் சுழல்வதற்கும், பின்
அதுவே அவரால் மறைவதற்கும் காரணம்.

(2)

यस्यैकांशादित्यमशेषं जगदेतत्
प्रादुर्भूतं येन पिनद्धं पुनरित्यम् ।
येन व्याप्तं येन विबुद्धं सुखदुःखैः
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யஸ்யைகாம்சாத் இத்தமஷேம் ஜகதேதத்
ப்ராதூர்பூதம் யேந பிந்தத்ம் புனரித்தம்।
யேநவ்யாப்தம் யேந விபுத்தம் ஸுகதுஃகைஃ
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே॥

இங்கிவ்வாறு தோற்றமளிக்கும் உலகம் முழுதும் அவரது சிறு துளியால் தோன்றி பின்னும் அவரோடு இணைந்து விடுவதாகும். அவர் எங்கும் நிறைந்துள்ளார் அவரால்தான் அனைத்தும் உணர்வு பெறுகின்றது. அத்தகைய ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

(3)

सर्वज्ञो यो यश्च हि सर्वः सकलो यो
 यश्चानन्दोऽनन्तगुणो यो गुणधामा ।
 यश्चाव्यक्तो व्यस्तसमस्तः सदसद्यः
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸர்வஜ்ஞோ யோ யஸ்ச ஹி ஸர்வஃ ஸகலோயோ
 யஸ்சாநந்தோ ஸனந்த குணோ யோ குணதாமா
 யஸ்சாவ்யக்தோ வ்யஸ்தஸமஸ்தஃ ஸதஸத்யஃ
 தம் ஸமஸார த்வாந்தவிநாசம் ஹரிமீடே॥

அவர் எல்லாம் அறிந்தவர் மட்டுமல்ல, எல்லாமாய் இருப்பவர். குணங்கள் நிரம்பிய அல்லது குணங்களின் இருப்பிடமான ஆனந்த மாவார். அவர் தெளிவாக்கப்படாதவர், ஏனெனில், அவர் தனித்தும், சேர்ந்தும் உள்ளார், 'ஸத்' ஆயும் 'அஸத்' ஆயும் இருக்கிறார். அத்தகைய ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

(4)

यस्मादन्यत्रास्त्यपि नैवं परमार्थ -
 दृश्यादन्यो निर्विषयज्ञानमयत्वात् ।
 ज्ञातृज्ञानज्ञेयविहीनोऽपि सदा ज्ञः
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யஸ்மாத் அன்யத் நாஸ்த்யபி நைவ பரமார்த்த-
 த்ருச்யாதன்யோ நிர்விஷய ஜ்ஞானமயத்வாத்
 ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞானஜ்ஞேய விஹீனோ஽பி ஸதா ஜ்ஞஃ
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே॥

6

உலகவிஷயங்களைச்சாராத தனி ஜ்ஞான மானதால் அவர் பரமார்த்தஜ்ஞான வடிவமேயாவார். அவரன்னியில் வேறு எதுவுமே இல்லை அதாவது அறிபவனுமில்லை, அறிவும் இல்லை, அறியவேண்டியது மில்லை, அறிவுஒன்றே உண்டு என இருக்கும் அந்த ஹரியைநான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(5)

आचार्यम्यो लघसुसूक्ष्माच्युततत्वा
 वैराग्येणाभ्यासबलाच्चैव द्रढिम्ना ।
 भक्त्यैकाग्रध्यानपरा यं विदुरीशं
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஆசார்யேப்யோ லப்தஸு ஸூக்ஷ்மாச்ச்யுத தத்வா:
 வைராக்யேணாப்யாஸ பலாச்சைவ த்ரடும்நா
 பக்த்யைகாக்ரய த்யானபரா யம் விதூரீசம்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே॥

விஷ்ணுவின் தத்வம் முழுதும் சிறந்த குருநாதனிடமிருந்து அறிந்து கொண்டவர், வைராக்யம், அப்யாசம் இவற்றின் துணையாலும், உறுதியாலும், பக்தியுடனும், ஒரே குறிக்கோளுடனும் தியானம் செய்து அந்த ஹரியை தேரில் கண்டனர். அத்தகைய ஹரியை நான் போற்றிப்பாடுகிறேன்.

(6)

प्राणानायम्योमिति चित्तं हृदि रुध्वा
 नान्यत्स्मृत्वा तत्पुनरत्रैव विलाप्य ।
 क्षीणे चित्ते भावशिरस्मीति विदुर्यं
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ப்ராணாநாயம்யோமிதி சித்தம் ஹ்ருதி ருத்வா
 நான்யத்ஸ்ம்ருத்வா தத்புனரத்ரைவ விலாப்ய!
 க்ஷீணே சித்தே பாத்ருசிரஸ்மீதி விதூர்யம்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

'ஓம் என்று சொல்லி பிராணாயாமம் செய்வதன் மூலம் ஸங்கல்பிக்கும் சித்தத்தை ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்தி, வேறெதையும் எண்ணாமல், அந்த சித்தத்தை ஒடுக்கியபின், எந்த ஹரியை ஒளிமயமாயும் ஞான வடிவாயும் காணமுடிகிறதோ அத்தகைய ஹரியை நான் போற்றிப்பாடுகிறேன்.

(7)

यं ब्रम्हाख्यं देवमनन्यं परिपूर्णं
हृत्थं भक्तैर्लभ्यमजं सूक्ष्मतर्क्यम् ।
ध्यात्वाऽऽत्मस्थं ब्रह्मविदो यं विदुरीशं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யம் ப்ரஹ்மாக்யம் தேவமனந்யம் பரிபூர்ணம்
ஹ்ருத்ஸ்தம் பக்தைர்லப்யமஜம் ஸூக்ஷ்ம
மதர்க்யம்!

த்யாத்வாஃஃத்மஸ்தம் ப்ரஹ்மவிதோ யம் விதூரீசம்
தம்ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

பக்தர்கள் தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் இருக்கும் பரிபூரண பிரம்மத்தை ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்ட சூக்ஷ்மமென்றும், பிறப்பில்லாத ஆனால் அடையக்கூடிய தேவனென்றும் தியானித்து ஈசனாகக் கண்டுகொண்டார்களோ அத்தகைய, ஸம்ஸாரமாகிய இருளையகற்றும் ஹரியை நான் போற்றிப் பாடுகிறேன்.

(8)

(मात्रा)भावातीतं स्वात्मविकासात्मविद्युं
ज्ञयातीतं ज्ञानमयं हृद्युपलभ्यम् ।
भावग्राह्यानन्दमनन्यं च विदुर्यं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

மாத்ராதீதம் ஸ்வாத்ம விகாஸாத்மவிபோதம்
ஜ்ஞேயாதீதம் ஜ்ஞானமயம் ஹ்ருத்யுபலப்யம்!
பாவக்ராஹ்யானந்தமனன்யம் ச விதூர்யம்
தம் ஸம்ஸாரத் வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

विकासोत्सवः

'நான் யார்'-என்று உணர்ந்து தெளிந்த ஞானமாயும், தன்மாத்ரைகளுக்கு அப்பால், தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை யான உலக விஷயங்களுக்கெல்லாம் மேலாக ஹ்ருதயத்தில் மட்டுமே விளங்கும் ஞானமயமாயும் கருத்தளவில் கிரஹிக்கக் கூடிய ஆனந்தமயமாயும் எந்த ஹரியை காண்கிறார்களோ, அந்த ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(9)

यद्यद्वेद्यं वस्तुसतत्त्वं विषयाख्यं
 तत्तद्ब्रह्मैवेति विदित्वा तदहं च ।
 ध्यायन्त्येवं यं सनकाद्या मुनयोऽजं
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யத்யத்வேத்யம் வஸ்துஸதத்வம் விஷயாக்யம்
 தத்தத்ப்ரஹ்மைவேதி விதித்வா ததஹம் ச!
 த்யாயந்த்யேவம் யம் ஸனகாத்யா முனயோ஽ஜம்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

உலக விஷயங்களாகிய வஸ்து தத்வங்கள் எவை எல்லாம் அறியப்படவேண்டுமோ அவையே ப்ரஹ்மம் என்றும் அதுவே நான் என்றும் ஸனகர் முதலிய முனிவர்கள் எவரை தியானம் செய்கிறார்களோ, அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(10)

यद्यद्वेद्यं तत्तदहं नेति विहाय
 स्वात्मज्योतिर्ज्ञानमयानन्दमवाप्य ।
 तस्मिन्नस्मीत्यात्मविदो यं विदुरीशं
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யத்யத் வேத்யம் தத்ததஹம் நேதி விஹாய
 ஸ்வாத்மஜ்யோதிர் ஜ்ஞான மயானந்தமவாப்ய!
 தஸ்மிந்நஸ் மீத்யாத்ம விதோ யம் விது ரீசம்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

1 तत्तद्ब्रह्मैवेति

உலகில் எதைதெல்லாம் அறியப்படவேண்டியவையோ அவையவை நானல்ல என்று ஒதுக்கி, ஆத்மஜ்யோதியாகிய ஞான-ஆனந்தத்தைப் பெற்று, ஆத்ம-அனுபூதிமாண்கள் எவரிடம் ஆத்மானுபவம் பெற்றார்களோ அத்தகைய ஹரியை நான் போற்றிப் பாடுகிறேன்.

(11)

हित्वा हित्वा दृश्यमशेषं सविकल्पं
 मत्वा शिष्टं भावशिमात्रं गगनाभम् ।
 त्यक्त्वा देहं यं प्रविशन्त्यच्युतभक्ताः
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஹித்வா ஹித்வா த்ருச்யமசேஷம் ஸவிகல்பம்
 மத்வா சிஷ்டம் பாத்ருசிமாத்ரம் ககனாபம்!
 த்யக்த்வா தேஹம் யம் ப்ரவிசந்த்யச்யுத பக்தா:
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

மாறுதல்களைக் கொண்ட காட்சியனைத்தையும் விட்டொழித்து, ஆகாசம் போன்ற ஒளி, ஞான வடிவானதை மட்டும் மனதிற் கொண்டு, உடலை விட்டபின் ஹரி பக்தர்கள் எந்த ஹரியை அடைகின்றனரோ அத்தகைய ஹரியை போற்றிப்பாடுகிறேன்.

(12)

सर्वत्रास्ते सर्वशरीरी न च सर्वः
 सर्वं वेत्येवेह न यं वेत्ति च सर्वः ।
 सर्वत्रान्तर्यामितयेत्थं यमयन्यः
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸர்வத்ராஸ்தே ஸர்வசரீரீ நச ஸர்வ:
 ஸர்வம் வேத்யே வேஹ நயம் வேத்தி சஸர்வ:!
 ஸர்வத்ராந்தர்யாமிதயேத்தம் யமயன்ய:
 தம் ஸம்ஸார த்வாந்தவிநாசம் ஹரிமீடே!!

எல்லாமாய் இல்லை யாயினும் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி எங்கும் நிறைந்துள்ளார் ஹரி. அவர் எல்லாவற்றையும் அறிவார், ஆனால் அவரை எல்லோரும் அறிய மாட்டார். இவ்வாறு எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாய் ஆட்டுவித்து கொண்டிருக்கிற, ஸம்ஸார இருளைப் போக்கும் ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

(13)

सर्वं दृष्ट्वा स्वात्मनि युक्त्या जगदेतत्
दृष्ट्वाऽऽत्मानं चैवमजं सर्वजनेषु ।
सर्वात्मैकोऽस्मीति विदुर्यं जनहृत्स्थं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸர்வம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்வாத்மனி யுக்த்யா ஜகதேதத்
த்ருஷ்ட்வாத்மானம் சைவமஜம் ஸர்வஜநேஷு!
ஸர்வாத்மைகோஸ்மி - இதி விதுர்யம் ஜனஹ்ருத்ஸ்தம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்தவிநாசம் ஹரிமீடே!!

முனிவர்கள், உலகமனைத்தையும் யுக்தியாக தன்னிலும், அவ்வாறே மற்றெல்லா ஜனங்களிடத்தும் ஆத்மாவையும் கண்டு, எல்லாவற்றிலும் ஒரே ஆத்மாவாக இருக்கிறேன் என்று அறிகின்றனரோ, எல்லோரிலும் ஊடுருவி நிற்கும் அந்த ஆத்மாவான ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(14)

सर्वत्रैकः पश्यति जिघ्रत्यथ भुङ्क्ते
स्प्रष्टा श्रोता बुध्यति चेत्याहुरिमं यम् ।
साक्षी चास्ते कर्तृषु पश्यन्निति चान्ये
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸர்வத்ரைக: பச்யதி ஜிக்ரத்யத புங்க்தே
ஸ்ப்ரஷ்டா ச்ரோதா புத்யதிசேத்யாஹூரிமம்யம்!
ஸாக்ஷீ சாஸ்தே கர்த்ருஷு பச்யந்நிதி சான்யே
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஹரி ஒருவரேதான் எல்லோரிலும் இருந்து பார்ப்பதும், தொடுவதும், கேட்பதும், முகர்வதும், அறிவதுமாகிய செயல்களை ஊக்குவிக்கிறார் என்று ஒரு சிலரும், மற்றொருவசரார் செய்பவர் செயலை பார்த்துக்கொண்டு சாசுபியாக மட்டும் ஹரி உள்ளார் என்கின்றனர். அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(15)

पश्यन्श्रुण्वन्नत्र विजानन्नसयन्सं -

जिघ्रद्विभ्रदेहमिमं जीवतयेत्थम् ।

इत्यात्मानं यं विदुरीशं विषयज्ञं

तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

பச்யன் ச்ருண்வன் அத்ர விஜாநன் ரஸயன்ஸம்-

ஜிக்ரன் பிப்ரத்தேஹமிமம் ஜீவதயேத்தம்!

இத்யாத்மானம் யம் விதூரீசம் விஷயஜ்ஞம்

தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஹரியே, ஜீவாத்மாவாய் இருந்து, பார்த்தும், கேட்டும், அறிந்தும், முகர்ந்தும், உடலைத்தாங்கிக் கொண்டும் உலக விஷயங்களை அறிகின்றார். அவரே ஈசர் என்ற படி இருக்கிற ஹரியை நான் போற்றிப் பாடுகின்றேன்.

(16)

जाग्रदृष्ट्वा स्थूलपदार्थानथ मायां

दृष्ट्वा स्वप्नेऽथापि सुषुप्तौ सुखनिद्राम् ।

इत्यात्मानं वीक्ष्य मुदाऽऽस्ते च तुरीये

तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஜாக்ரத் த்ருஷ்ட்வா ஸ்தூலபதார்த்தான் அதமாயாம்

த்ருஷ்ட்வா ஸ்வப்னேதாபி ஸஷுப்தௌ

ஸுகநித்ராம்!

இத்யாத்மானம் வீக்ஷ்ய முதாஸ்தே ச தூரீயே

தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

1. स्वप्ने

ஒருவர் ஜாக்ரத் அவஸ்தையில் இருக்கும் பொழுது உலகிலுள்ள ஸ்தூல வஸ்துக்களையும், ஸ்வப்னகாலத்தில் பொய்யான நிகழ்ச்சியையும், ஸுஷுப்தியில் 'நன்றாக நான் தூங்கினேன்' என்றவாறு தூக்கத்தையும் கண்டு துரீயத்தில் களிக்கிறாரோ அத்தகைய ஆத்மாவாகிய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(17)

पश्यद्दोऽप्यक्षर एको गुणभेदा-
 ज्ञानाकारान्स्फाटिकवद्भाति विचित्रः ।
 भिन्नश्छिन्नश्चायमजः कर्मफलैर्यः
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

பச்யன் சுத்தோஃப்யக்ஷர ஏகோ குணபேதாத்
 நாநாகாரான் ஸ்பாடிக வத்பாதி விசித்ரஃ!
 பின்னஸ் சின்னஸ்சாய மஜு: கர்மபலைய:
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

சுத்தமான, நலிவில்லாத, ஒன்றான இந்த ஆத்மா குணங்களின் வேற்றுமையால் அன்றோ பல ரூபங்களைப் பெற்று ஸ்படிகக்கல்லில் போன்று விசித்ரமாகக் காண்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, பிறப்போ, மூப்போ, இல்லாதிருப்பினும் கர்ம பலன்களால் சிதறுண்டதாகவும் காணப்படுகிறதே, அத்தகைய ஆத்மாவான ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(18)

ब्रह्मा विष्णु रुद्रहताशौ रविचन्द्रौ
 इन्द्रो वायुर्यज्ञ इतीत्थं परिकल्प्य ।
 एकं सन्तं यं बहुधाऽऽहुर्मतिभेदात्
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரஹுதாசௌ ரவிசந்த்ரௌ
 இந்த்ரோ வாயுர்யஜ்ஞ இதீத்தம் பரிகல்ப்ய!
 ஏகம் ஸந்தம் யம் பஹுதாஃஃ ஹுர்மதிபேதாத்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

அறிந்தவர் கூட வெவ்வேறு புத்திகாரணமாக, பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், அக்னி, சூர்யன், சந்திரன், இந்திரன், வாயு, யஜ்ஞம் இப்படி பலவாறாக கற்பித்து ஒருவராகவே உள்ள பரமாத்மாவைச் சொல்கிறார்களே. அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

(19)

सत्यं ज्ञानं शुद्धमनन्तं व्यतिरिक्तं
शान्तं गूढं निष्कलमानन्दमनन्यम् ।
इत्याहादौ यं वरुणोऽसौ भृगवेऽजं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸத்யம் ஜ்ஞானம் சுத்தமனந்தம் வ்யதிரிக்தம்
சாந்தம் கூடம் நிஷ்கலமானந்த மனன்யம்!
இத்யாஹாதௌ யம் வருணோஸௌப்ருகவேஜம்
தம் ஸம்ஸாரத் வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ப்ரஹமம் எது' - என்று கேட்ட ப்ருகுவுக்கு வருணன் முதலில் 'அதுஸத்யமானது, ஞானமானது, சுத்தமானது, அளவு கடந்தது, தனித்தது, சாந்தமானது, மறைந்த சுத்த ஆனந்தமானது, வேறெதையும் சாராதது - இப்படித்தானே கூறினான். அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(20)

कोशानेतान्पञ्च रसादीनतिहाय
ब्रह्मास्मीति स्वात्मनि निश्चित्य दृशिस्थम् ।
पित्रा शिष्टो वेद भृगुर्यं यजुरन्ते
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

கோசானேதான் பஞ்ச ரஸாதீநதிஹாய
ப்ரஹமாஸ்மீதி ஸ்வாத்மனி நிஸ்சித்ய த்ருசிஸ்தம்!
பித்ராதிஷ்டோ வேத ப்ருகூர்யம் யஜூரந்தே
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

யஜுர்வேத உயநிஷத்தில் குறிப்பிட்டபடி வருணனின் பிள்ளையான ப்ருகு அன்னாதி பஞ்ச கோசங்களைத்தாண்டி, ஞானத்தில் உறையும் ஆத்யாவே பிருஹ்மம் என்று அறிந்தார். அத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபியான ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

(21)

येनाविष्टो यस्य च शक्त्या यदधीनः

क्षेत्रज्ञोऽयं कारयिता जन्तुषु कर्तुः ।

कर्ता भोक्ताऽऽत्माऽत्र हि यच्छक्त्यधिरुढः

तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யேநாவிஷ்டோ யஸ்ய ச சக்த்யா யததீந:

க்ஷேத்ரஜ்ஞோஃயம் காரயிதா ஜந்துஷு கர்து:!

கர்தா போக்தாஃத்மாஃத்ர ஹி யச்சக்த்யதிரூட:

தம் ஸம்ஸரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

எந்த ஹரியின் சக்தியை முன்னிட்டு ஆத்மா கர்தாவாகவும், போக்தாவாகவும் ஆகிறதோ, எந்த ஹரி அந்தர்யாமியாக இருப்பதால், க்ஷேத்ர ஜ்ஞானான இந்த ஆத்மா செய்விப்பதாகவும் ஆகிறதோ அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(22)

सृष्ट्वा सर्वं स्वात्मतयैवेत्थमतर्क्यं

व्याप्याथान्तः कृत्स्नमिदं सृष्टमशेषम् ।

सद्य त्यद्याभूत्परमात्मा स य एकः

तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸ்ருஷ்டவா ஸர்வம் ஸ்வாத்மதயைவேத்தம் அதர்க்யம்

வ்யாப்யாதாந்த: க்ருத்ஸ்னமிதம்

ஸ்ருஷ்டமசேஷம்!

ஸச்ச த்யச்சாபூத்பரமாத்மா ஸ ய ஏக:

தம் ஸம் ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஆராய்ந்து அறியவொண்ணாதபடி தன் ஆத்மநிலை யிலேயே உலகனைத்தையும் படைத்து, படைத்தவற்றில் முழுது மாக அந்தர்யாமிகவும் இருந்து, ஸத்தாயும், தத்பதவாச்யம் ஆகி விளங்கும் ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(23)

वेदान्तैश्चाध्यात्मिकशास्त्रैश्च पुराणैः
शास्त्रैश्चान्यैः सात्वततन्त्रैश्च यमीशम् ।
दृष्ट्वाऽथान्तश्चेतसि बुध्वा विविशुर्यं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

வேதாந்தைஸ் சாத்யாத்மிக சாஸ்த்ரைஸ்ச புராணை:
சாஸ்த்ரைஸ் சான்யை: ஸாத்வததந்த்ரைஸ்ச
யமீசம்!

த்ருஷ்ட்வாதாந்தஸ்சேதஸி புத்வா விவிசுர்யம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

வேதாந்தம், ஆஸ்திகதர்சனங்கள், மற்றும் புராணங்கள், இன்னும் ஸாத்வத தந்த்ரம் ஆகியவற்றால் எந்த ஒரு பரம் பொருளைக் கண்டு, மனதிலும் நன்கு உணர்ந்தனரோ அத்தகைய ஹரியை நான் போற்றிப்பாடுகிறேன்.

(24)

श्रद्धाभक्तिध्यानशमाद्यैर्यतमानैः
ज्ञातुं शक्यो देव इहेवाशु य ईशः
दुर्विज्ञेयो जन्मशतैश्चापि विना तैः
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

சரத்தாபக்தித்யான சமாத்யைய்யதமாணை:
ஜ்ஞாதும் சக்யோ தேவ இஹைவாசு ய ஈச:
துர்விஜ்ஞேயோ ஜன்மசதைஸ்சாபி விநா தை:
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

16

எந்த கடவுள் இங்கேயே சிரத்தை, பக்தி, த்யானம், சமம் முதலியவற்றால் காணவிழைகின்றவர் காணமுடிந்தவராய் இருக்கின்றாரோ, அதே அவர் மேற்கூரிய உபாயங்களின்றி பலபிறவியெடுத்தும் காணமுடியாதவரோ அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கின்றேன்.

(25)

यस्यातर्क्यं स्वात्मविभूतेः परमार्थं
सर्वं खल्वित्यत्र निरुक्तं श्रुतिविद्धिः ।
तज्जादित्वादधितरङ्गाभमभिन्नं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யஸ்யதர்க்யம் ஸ்வாத்மவிபூதே: பரமார்த்தம்
ஸர்வம் கல்வித்யத்ர நிருக்தம் ச்ருதிவிதி:!
தஜ்ஜாதித்வாத் அப்திதரங்காப மபிந்நம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

எவருடைய தனது பேரான்மை பற்றிய உட்கருத்து விவரித்துக் கூறமுடியாதோ, ஆனால் வேதமறிந்தவர் ஸர்வம் கல்விதம் என்ற விடத்தில் கோடிட்டு காட்டியுள்ளனரோ, கடலும், கடல் அலையும் போல் அதுவும் அதனில் தோற்றமும் வேறானதல்ல. அவ்வாறு விளங்கும் ஹரியை நான் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

(26)

दृष्ट्वा गीतास्वक्षरतत्त्वं विधिनाऽजं
भक्त्या गुर्व्या लभ्य हृदिस्थं दृशिमात्रम् ।
ध्यात्वा तस्मिन्नस्म्यहमित्यत्र विदुर्यं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

த்ருஷ்ட்வா கீதா ஸ்வக்ஷரதத்வம் விதிநாஜம்
பக்த்யா குர்வ்யா லப்ய ஹ்ருதிஸ்தம் த்ருசிமாத்ரம்!
த்யாத்வா தஸ்மின் அஸ்மயஹமித்ய த்ரவித்யாயம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

பகவத் கீதையில் கூறப்பட்ட அக்ஷரத்தவத்தை முறைப் படி அறிந்துகொண்டு சீரிய பக்தியுடன் ஹ்ருதயத்திலுறையும் ஞான வடிவாக அந்த அக்ஷரத்தை தியானித்து, அதில் ஆத்மா இருப்பதை பெரியோர்கள் அறிவார்களே அந்த ஹரியை நான் துதிக்கிறேன்.

(27)

क्षेत्रज्ञत्वं प्राप्य विभुः पञ्चमुखैर्यो
 भुङ्क्तेऽजस्रं भोग्यपदार्थान्प्रकृतिस्थः ।
 क्षेत्रे क्षेत्रे ऽप्स्विन्दुवदेको बहुधाऽऽस्ते
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

கேஷத்ரஜ்ஞத்வம் ப்ராப்ய விபு: பஞ்ச முகையோ
 புங்க்தேஃஜஸ்ரம் போக்யபதார்த்தான்
 ப்ரக்ருதிஸ்த:!
 கேஷத்ரேகேஷத்ரேஃ ப்ஸ்விந்துவதேகோ பகுதாஃஸ்தே
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ப்ருகிதியிலேயே இருந்தவராய் எம்பெருமான் கேஷத்ரஜ் ஞானாகி ஐந்து முகங்களால் அனுபவப்பொருட்களை அனுபவித்த வண்ணமிருக்கிறார். அவர், ஒவ்வொரு கேஷத்ரத்திலும் இருந்துக் கொண்டு, தண்ணீரில் சந்திரன் போல் பலவாறாக காட்சியளிக்கிறார். அத்தகைய ஹரியை நான் துதிக்கிறேன்.

(28)

युक्त्याऽऽलोडय व्यासवचांस्यत्र हि लभ्यः
 क्षेत्रक्षेत्रज्ञान्तरविद्धिः पुरुषाख्यः ।
 योऽहं सोऽसौ सोऽस्म्यहमेवेति विदुर्यं
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யுக்த்யாஃஸலோடய வ்யாஸ வசாம்ஸி அத்ரஹி லப்ய:
 கேஷத்ரகேஷத்ரஜ்ஞாந்தரவித்பி: புருஷாக்ய:!
 யோஃஹம் ஸோஃஸௌ, ஸோஃஸ்மயஹமேவேதி
 விதூர்யம்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

கேஷத்ரம், கேஷத்ரமறிந்தவர் இவரிடையே உள்ள வித்யாஸத்தை யறிந்தவர்கள், வியாஸரின் வார்த்தைகளை யுத்தியுடன் ஆராய்ந்து 'புருஷன்' என்பவரை அறிகின்றனர். 'நானே அவர்' 'நான் அவராகவே உள்ளேன்' என்று அவரை தெரிந்து தெளிகின்றாரோ அந்த ஹரியை நான் துதிக்கிறேன்.

(29)

एकीकृत्यानेकशरीरस्थमिमं ज्ञं
यं विज्ञायैहैव स एवाशु भवन्ति ।
यस्मिन्लीना नेह पुनर्जन्म लभन्ते
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஏகீக்ருத்யானேக சரீரஸ்த மிமம் ஜ்ஞம்
யம் விஜ்ஞாயேஹைவ ஸ ஏவாசு பவந்தி!
யஸ்மின் லீநா நேஹ புனர்ஜன்ம லபந்தே
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

பற்பல சரீரங்களில் ஊடுருவி நிற்கும் அந்த ஸர்வஜ்ஞரை ஒருவரே என அறிந்து கொண்டவர், அவராகவே ஆய்விடுகிறார்கள். அப்படி ஆகிய பின் இங்கு பின்பும் பிறவி எடுப்பதில்லை. அத்தகைய ஹரியை நான் போற்றிப் பாடுகிறேன்.

(30)

द्वन्द्वैकत्वं यद्य मधुब्राह्मणवाक्यैः
कृत्वा शक्रोपासनमासाद्य विभूत्या ।
योऽसौ सोऽहं सोऽस्म्यहमेवेति विदुयं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

த்வந்த்வைகத்வம் யச்ச மதுப்ராஹ்ணவாக்யை:
க்ருத்வா சக்ரோபாஸனமாஸாத்ய விபூத்யா!
யோஸஸௌ ஸோஹம் ஸோஸஸ்மயஹமே வேதி
விதுர்யம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஒன்றும் ஒன்றும் - ஒன்றுதான் என்பதை மது
ப்ராஹ்மணவாக்யங்களால் தெரிந்து தெளிந்து உபாஸனை
செய்து, 'அவரேதான் நான், நானே அவர்' என்று எவரை
அறிகின்றார்களோ ஆன்றோர் அத்தகைய ஹரியை நான்
ஸ்துதிக்கிறேன்.

(31)

योऽयं देहे चेष्टयिताऽन्तःकरणस्थः
सूर्ये चासौ तापयिता सोऽस्म्यहमेव ।
इत्यात्मैक्योपासनया यं विदुरीशं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யோஸ்யம் தேஹே சேஷ்டயிதா ஸந்த: கரணஸ்த:
சூர்யே சாஸௌ தாப்யிதா ஸோஸம்மய ஹமேவ!
இத்யாத்மைக்யோபாஸநயா யம் விதூரீசம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

சரீரத்தில் அந்த: கரணத்திலிருந்து கொண்டு செயல்
படுத்துபவரும், சூர்யனில் சூட்டை ஏற்படுத்துபவரும் எவரோ
அவரே நான் தான் - என்று ஆத்மா ஒன்றே என்ற நிலையில்
உபாசித்து எவரைக்காண்கிறார்களோ அத்தகைய ஹரியை நான்
துதிக்கிறேன்.

(32)

विज्ञानांशो यस्य सतः शक्त्यधिरूढो
बुद्धिर्बुध्यत्यत्र बहिर्बोध्यपदार्थान् ।
नैवान्तःस्थं बुध्यति यं बोधयितारं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

விஜ்ஞானாம்சோ யஸ்ய ஸத: சக்த்யதிரூடோ
புத்திர் புத்யத்யத்ர பஹிர்போத்யபதார்த்தான்
நைவாந்த:ஸ்தம் புத்யதி யம் போதயிதாரம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்தவிநாசம் ஹரிமீடே!!

உண்மையில் உள்ளவரான அவரை அனுபவ பூர்வமாக அறிந்து கொள்ளுதல் அவரவர் சக்திக்குட்பட்டது. புத்தி என்பது வெளியே உள்ள பதார்த்தங்களை தான் அறிகிறது. உள்ளே யிருந்து அறியச்செய்யும் ஒருவரை அறிய அந்த புத்தி இணங்கு வதில்லை. என்ன விந்தை? ஸம்ஸார இருளைப்போக்கும் அந்த ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(33)

कोऽयं देहे देव इतीत्थं सुविचार्य
 ज्ञाता श्रोता मन्त्रयिता चैष हि देवः ।
 इत्यालोच्य ज्ञांश इहास्मीति विदुर्य
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

கோசயம் தேஹோ தேவ இதீத்தம் ஸுவிசார்ய
 ஜ்ஞாதா ச்ரோதா மந்த்ரயிதா சைஷ ஹிதேவ:!
 இத்யாலோச்ய ஜ்ஞாம்ச இஹாஸ்மீதி விதூர்யம்
 தம்ஸம்ஸாரத்வாந்தவிநாசம் ஹரிமீடோ

யார் இந்த தேவர் நம் உடலில் இருப்பவர் - என்று நன்கு ஆராய்ந்தால் கேட்பவரும், எண்ணச்செய்பவரும், அறிப வரும் அவர்தானேயல்லவா - என்று தெளிந்து அந்த அறியும் அம்சம்தான் நான் - ஆத்மா - என எவரை தெரிந்து கொள்ளலாமோ அந்த ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(34)

को ह्येवान्यादात्मनि न स्यादयमेष
 ह्येवानन्दः प्राणिति चापानिति चेति ।
 इत्यस्तित्वं वक्त्युपपत्या श्रूतिरेषा
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

கோ ஹ்யேவாந்யாதாத்மனி நஸ்யாதயமேஷ
 ஹ்யேவானந்த: ப்ராணிதி சாபாநிதி சேதி!
 இத்யஸ்தித்வம் வக்த்யுபபத்யா ச்ருதிரேஷா
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

இவரின்றி நம்மில் வேறு யார் உயிர்ப்பது? இவர்தானே ஆனந்தமயமாக கீழும் மேலும் உயிராக இருக்கிறார் - என்று ஆராய்ந்து யஜுர்வேதம் கூறுகிறது. அந்த ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(35)

प्राणो वाऽहं वाक्श्रवणादीनि मनो वा
 बुद्धिर्वाऽहं व्यस्त उताहोऽपि समस्तः ।
 इत्यालोच्य ज्ञामिरिहास्मीति विदुर्य
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ப்ராணோ வாஹம் வாக்ச்ரவணாதீநி மநோவா
 புத்திர்வாஹம் வ்யஸ்த உதாஹோ஽பி ஸமஸ்த:!
 இதயாலோச்ய ஜ்ஞாப்திரிஹாஸ்மீதி விதுர்யம்
 தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

அவர் பிராணனா, சொல்லா, காதா, மனமா அல்லது புத்திதானா? அவர் பகுதியா அல்ல முழுமையானவரா? என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து, எவரை அறியும் சக்தி என்று தெரிந்து கொண்டனரோ சான்றோர் அத்தகைய ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(36)

नाहं प्राणो नैव शरीरं न मनोऽहं
 नाहं बुद्धिर्नाहमहङ्कारधियौ च ।
 योऽत्र ज्ञांशस्सोऽस्म्यहमेवेति विदुर्य
 तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

நாஹம் ப்ராணோ நைவசரீரம் நமனோ஽ஹம்
 நாஹம் புத்திர்நாஹமஹங்காரதியௌச!
 யோ஽த்ர ஜ்ஞாம்ச: ஸோ஽ஸ்மயஹமேவேதி விதுர்யம்
 தம் ஸம்ஸார த்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஆத்மா ப்ராணனில்லை, சரீரமில்லை, மனமும் இல்லை, புத்தியுமில்லை, அஹங்காரம் சித்தம் இவையுமில்லை. பின், இங்கு அறியும் சக்தியே ஆத்மா, அதுவே... என யாரை கண்டு கொண்டனரோ அந்த ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(37)

सत्तामात्रं केवलविज्ञानमजं सत्
सूक्ष्मं नित्यं तत्वमसीत्यात्मसुताय ।
साम्नामन्ते प्राह पिता यं विभुमाद्यं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸத்தாமாத்ரம் கேவல விஜ்ஞானமஜம் ஸத்
ஸூக்ஷ்மம் நித்யம் தத்வமஸீத்யாத்மஸுதாய!
ஸாம்நாமந்தே ப்ராஹ பிதா யம் விபுமாத்யம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஸாம வேதத்தின் முடிவில் பிதா தனது மகனுக்கு தத்வமஸி என்று சொல்லி, அவர் முழு முதல்வர், எங்குமுள்ளவர், பிறப்பில்லாதவர், நித்யமானவர், எப்பொழுதுமிருப்பவர், ஸ்வானுபவமானவர் என்று எவரை அடையாளப் படுத்தினாரோ அந்த ஹரியை நான் ஸ்துதிக்கிறேன்.

(38)

मूर्तामूर्ते पूर्वमपोह्याथ समाधौ
दृश्यं सर्वं नेति च नेतीति विहाय ।
चैतन्यांशे स्वात्मनि सन्तं च विदुर्यं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

மூர்தாமூர்தே பூர்வம்போஹ்யாத ஸ்மாதௌ
த்ருச்யம் ஸர்வம்நேதி ச நேதீதி விஹாய!
சைதன்யாம்சே ஸ்வாத்மநி ஸந்தம் ச விதூர்யம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

தியான நிலையில் ஆழ்ந்து உலகத்திய ரூபாரூப பொருட்களை முதலில் நீக்கி, கண்காணும் பொருட்களையும் இல்லை, இல்லை - என்றே ஒதுக்கி தன்னில் ஞான வடிவில் உள்ளவரான எவரை கண்டனரோ அவரை - அந்த ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

சுந்தரி

(39)

ओतं प्रोतं यत्र च सर्वं गगनान्तं
योऽस्थूलानण्वादिषु सिद्धोऽक्षरसंज्ञः ।
ज्ञाताऽतोऽन्यो नेत्युपलभ्यो न च वेद्य-
स्तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஓதம் ப்ரோதம் யத்ர ச ஸர்வம் ககநாந்தம்
யோஸ்தூலா நண்வாதிஷு ஸித்தோஸக்ஷ
ரஸம்ஞு:!
ஜ்ஞாதாஸ்தோஸன்யோ நேத்யுபலப்யோ ந ச வேத்ய:
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

எவரிடத்தில் உலகம் முழுதும் ஆகாயம் உட்பட ஊடை
- பாவை போன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவர், பெரிதும்
இல்லை - சிறிதும் இல்லை என்றபடி அக்ஷரமாகவே முடிவாக்கப்
பட்டுள்ளாரோ, அவரின்றி அறியத்தக்கவரும், அறிபவரும்
வேறில்லை- என்று முடிவானதோ அத்தகைய ஹரியை துதிக்கிறேன்.

(40)

तावत्सर्वं सत्यमिवाभाति यदेतत्
यावत्सोऽस्मीत्यात्मनि यो ज्ञो न हि दृष्टः ।
दृष्टे यस्मिन्सर्वमसत्यं भवतीदं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

தாவத்ஸர்வம் ஸத்யமிவாபாதி யதேதத்
யாவத் ஸோஸம்மீத்யாத்மநி யோ ஜ்ஞோ
ந ஹி த்ருஷ்ட:!
த்ருஷ்டே யஸ்மின் ஸர்வமஸத்யம் பவதீதம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

ஸர்வஜ்ஞானை ஈச்வரனை ஆத்மாவில் காணாதவரை
தான் இந்த பிரபஞ்சம் உண்மைபோலத் தெரியும். அவரை
அப்படி கண்டு விட்டாலோ இந்த பிரபஞ்சம் பொய்யே என்ற
உறுதிவரும். அந்த ஸர்வேச்ரனான ஹரியை நான் துதிக்கிறேன்.

(41)

रागान्मुक्तं लोहयुतं हेम यथाऽग्नौ
योगाष्टाङ्गैरुज्ज्वलितज्ञानमयाग्नौ ।
दग्ध्वाऽऽत्मानं ज्ञं परिशिष्टं च विदुर्यं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ராகான் முக்தம் லோஹயுதம் ஹேமயதாக்னௌ
யோகாஷ்டாங்கைருஜ்வலிதஜ்ஞான
மயாக்னௌ!
தக்த்வாத்மானம் ஜ்ஞம் பரிசிஷ்டம் ச விதுர்யம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

மற்ற உலோகக் கலப்புள்ள தங்கம் தீயில் இடப்பட்டு
உருகி, தூயதாவது போல், ஆசாபாசங்கள் நீங்கி,
அஷ்டாங்கயோகத்தின் மூலம் ஜ்வலிக்கும் ஞானமாகிய
அக்னியில் ஜீவாத்மா பொசுங்கியபின் எஞ்சிய ஞானப்
பேரொளியாக எவரை அறிந்தார்களோ அத்தகைய ஹரியை நான்
துதிக்கிறேன்.

(42)

यं विज्ञानज्योतिषमाद्यं सुविभान्तं
हृद्यर्कन्द्रन्योकसमीड्यं तटिदाभम् ।
भक्त्याऽऽराध्येहैव विशन्त्यात्मनि सन्तं
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

யம் விஜ்ஞான ஜ்யோதிஷமாத்யம் ஸுவிபாந்தம்
ஹ்ருத்யர்கேந்த்வக்ன்யோகஸமீட்யம் தடிதாபம்!
பக்த்யாராத்ய - இஹைவ விசந்த்யாத்மனி ஸந்தம்
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

கடர் விட்டு பிரகாசிக்கும் ஆத்மானுபவப் பேரொளி
யாய், ஹ்ருதயத்தில் சூர்ய-சந்திர-அக்னிகளுக்கு இருப்பிடமாய்
போற்றுதலக்குரியதாய், மின்னல் போன்றுள்ளதாய் இருக்கும்
அந்த பரமாத்மாவை இப்பிறவியிலேயே கண்டு பக்தியுடன்
ஆராதித்து, அதனுட் சேர்கின்றனரே, அந்த ஸம்ஸார இருளைப்
போக்கும் ஹரியை துதிக்கின்றேன்.

(43)

पायाद्भक्तं स्वात्मनि सन्तं पुरुषं यो
भक्त्या स्तौतीत्याङ्गिरसं विष्णुरिमं माम् ।
इत्यात्मानं स्वात्मनि संहत्य सदैकः
तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

பாயாத் பக்தம் ஸ்வாத்மனி ஸந்தம் புருஷம் யோ
பக்த்யா ஸ்தௌதீத்யாங்கிரஸம் விஷ்ணுரிமம்
மாம்!

இத்யாத்மானம் ஸ்வாத்மனி ஸம்ஹ்ருத்ய ஸதைக:
தம் ஸம்ஸாரத்வாந்த விநாசம் ஹரிமீடே!!

தனது ஆத்மாவிலேயே நிலைத்துள்ள பரமபுரஷனை பக்தியுடன் இவ்வாறு ஸ்தோத்ரம் செய்யும் பக்தனை - இந்த ஆங்கிரஸனான என்னை - விஷ்ணு காக்க வேண்டுமென பிரார்த்திக்கும் ஆத்மாவை தனதாத்மாவோடு இணைத்து எப்பொழுதும் ஒருவராகவே இருக்கிற ஸம்ஸார இருளைக் களைந்து விளங்கும் அந்த ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

ஹரிஸ்துதி முற்றிற்று.

